

Sygn. akt V Ka 659/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Marek Walentynowicz (spr.)

Sędziowie: SO Przemysław Żmuda

SO Marek Mazur

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Grosiak

przy udziale Prokuratora Prok. Rejonowej w Koszalinie Magdaleny Sobczak-Lorens oraz przedstawiciela Zachodniopomorskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Szczecinie III Referatu Dochodzeniowo-Śledczego w Koszalinie Jana Lelka

po rozpoznaniu w dniu 07 listopada 2017 r. sprawy

B. K.

oskarżonego z art. 54§1 kks przy zast. art. 38§2 ust. 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kołobrzegu

z dnia 26 czerwca 2017 roku sygn. akt II K 14/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. kwotę 588,80 (pięćset osiemdziesiąt osiem 80/100) złotych tytułem obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

V Ka 659/17

UZASADNIENIE

B. K., został oskarżony o to, że

W okresie od 01.01.2006 r. do 30.04.2006 r. w K. nie ujawnił Naczelnikowi Urzędu Skarbowego dochodu uzyskanego w 2005r. w kwocie 8.918.424.64 zł z tytułu objęcia 9.230 udziałów w (...) Sp. z o.o. w zamian za wkład niepieniężny, przez co uszczuplony został podatek dochodowy od osób fizycznych za 2005r. w kwocie 1.694.501 zł, a kwota uszczuplonej należności publicznoprawnej jest wielka,

tj. o czyn z art. 54§1 kks przy zast. art. 38§2 ust. 1 kks

Sąd Rejonowy w Kołobrzegu wyrokiem z 26.06.2017 r. w sprawie II K 14/13:

I. uznał oskarżonego B. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w akcie oskarżenia, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54§1 kks w zw. z art. 38§2 pkt. 1 kks i za to na podstawie art. 54§1 kks przy zast. art. 38§2 pkt. 1 kks i art. 23§1 i 3 kks skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 500 (pięćset) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych

II. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4§1 kk i art. 20§2 kks wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo w stosunku do oskarżonego tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 41§2 i §4 pkt. 1 kks zobowiązał oskarżonego B. K. do uiszczenia w całości na rzecz Skarbu Państwa należności publicznoprawnej w postaci uszczuplonego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2005r. w kwocie 1.694.501 zł (jeden milion sześćset dziewięćdziesiąt cztery tysiące pięćset jeden złotych) w terminie 3 (trzech) lat od uprawomocnienia się orzeczenia,

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w K. adw. B. P. kwotę 1.680 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) powiększoną o należną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. Na podstawie art. 624§1 kpki i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty i ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

I. naruszenie przepisów 193 kpki, 195 kpki, 196§3 kpki, 201 kpki przez niedopuszczenie przez Sąd Rejonowy wnioskowanego przez obrońcę oskarżonego dowodu z opinii nowego biegłego, pomimo ujawnienia powodów osłabiających zaufanie do wiedzy biegłego, który wydał opinię w sprawie i istnienia innych ważnych powodów, bowiem sporządzona opinia nie odpowiada wymogom przewidzianym w kodeksie postępowania karnego dla tego typu dowodowego; w celu stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymagających wiadomości specjalnych Sąd I instancji zasięgnął opinii biegłego, na której oparł w całości rozstrzygnięcie, jednakże osoba powołana nie miała kwalifikacji do sporządzenia opinii w zakresie wycen nieruchomości i mimo braku uprawnień określiła wartość szkody, wydana opinia przez osobę do tego nieuprawnioną, bowiem nie posiadającą wiedzy specjalnej w zakresie jakim opiniowała, nie powinna stanowić dowodu; Sąd winien powołać innego biegłego lub kilku biegłych z zakresu różnych specjalności i rozstrzygnąć czy mają sporządzić wspólną opinię, czy też opinie odrębne, czego nie uczynił, posiłkując się na opinii osoby, o której wiadomo, że nie miała odpowiedniej wiedzy w danej dziedzinie tj. w wycenach nieruchomości, co miało wpływ na treść orzeczenie;

II. bezpodstawne zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa należności publicznoprawnej w postaci uszczuplonego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2005 r. w kwocie 1 694 501 zł, o której mowa w pkt. III skarżonego orzeczenia, podczas gdy kwota ta jest przedmiotem decyzji administracyjnej na mocy której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne KM 864/16;

III. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 41 kpki, w ten sposób, że Sąd nie uwzględnił wniosku o wyłączeniu Sędziego, pomimo istnienia okoliczności wywołujących uzasadnione wątpliwości u oskarżonego B. K. co do jego bezstronności;

IV. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania: art. 6 kpki, 117§2 i §2a kpki oraz zapewnionego w Konstytucji RP prawa do obrony, poprzez odebranie oskarżonemu prawa do obrony, w ten sposób, że Sąd I instancji uniemożliwił oskarżonemu uczestnictwo w postępowaniu przed Sądem I instancji, w szczególności oskarżony nie mógł wyrazić swojego stanowiska w mowie końcowej, albowiem Sąd wydał wyroku w dniu 26 czerwca 2017 r., podczas gdy nieobecność oskarżonego w dniu wydania wyroku spowodowana była jego usprawiedliwioną absencją, zgodnie z jednocześnie sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego o odroczenie terminu rozprawy, w dniu 12 czerwca 2017 r., pomimo przedłożenia stosownego zaświadczenia lekarskiego wydanego przez uprawnionego lekarza sądowego i postanowił kontynuować rozprawę pod nieobecność oskarżonego przy

uznaniu jego nieobecności za nieusprawiedliwioną, pozbawiając go możliwości udziału w sprawie, w której chciał uczestniczyć

Na zasadzie art. 427§1 kpk i 437§2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu względnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Sąd a quo dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych oraz w sposób należyty wykazał zawinienie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Ocena dowodów zawartych w sprawie dokonana została zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. W pełni należy zaaprobować stanowisko sądu a quo o oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Do wyceny wartości nieruchomości wniesionej przez oskarżonego aportem do spółki (...). Ma rację sąd, że jeżeli nawet doszło do zawyżenia wartości aportu przez wnoszącego go do spółki, to okoliczność ta pozostaje bez wpływu zarówno na umowę zawiązującą spółkę z o.o., jak i określoną przez wspólników oraz zarejestrowaną w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców ilość i wartość nominalną udziałów nabytych w spółce przez wspólników. Jak podkreśla sąd wpis dotyczący ilości i wartości udziałów nabytych w spółce przez oskarżonego nie uległ zmianie.

Natomiast to, że oskarżony ma wątpliwości co do bezstronności sądu, to jeszcze za mało żeby rzeczywiście taką sytuację stwierdzić jako fakt. Postanowieniem z dnia 26.06.2017 roku Sąd Rejonowy nie wyłączył SSR Monik Zubel-Szafer od rozpoznania sprawy oskarżonego. Ma rację sąd, że nie wykazano żadnych okoliczności, które mogłyby wywołać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego. Sędzia sprawozdawca jest osobą obcą dla oskarżonego, nie wiążą ją z oskarżonym żadne relacje osobiste czy towarzyskie. Swoje stanowisko sędzia zajęła w oświadczeniu na k 1007.

Nie można też podzielić zarzutu obrazy przepisów postępowania naruszających prawo do obrony oskarżonego. Słusznie sąd a quo uznał, że wniosek obrońcy oskarżonego o odroczenie rozprawy zmierza do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, a tym a tym samym w ocenie sądu odwoławczego do nieuzasadnionej przewlekłości postępowania. W przedmiocie stanu zdrowia oskarżonego wypowiedział się lekarz biegły sądowy, która stwierdził, że stan zdrowia oskarżonego nie stanowi przeciwwskazania do uczestnictwa w postępowaniu przed sądem. Przekonywujące stanowisko sądu zostało zawarte w protokole rozprawy z dnia 12 czerwca 2017 roku (karta 389 – odwrót).

Również zarzut II apelacji jest chybiony. Zgodnie z art. 41§2 i §4 pkt 1 kks, w przypadku popełnienia przestępstwa skarbowego w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i tej należności nie uiszczono, sąd określa także obowiązek uiszczenia jej w całości w wyznaczonym terminie. Wbrew stanowisku apelującego należy zauważyć, że ten dodatkowy obowiązek sąd musi nałożyć na sprawcę przestępstwa skarbowego, gdy w związku z tym czynem nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, której do chwili orzeczenia nie uregulowano. W takim wypadku sąd orzeka, a więc czyni to obligatoryjnie, obowiązek jej uiszczenia w wyznaczonym terminie.

Wobec braku innych zarzutów, w szczególności kwestionowania pozostałego materiału dowodowego, w tym dokumentacyjnego, sąd odwoławczy jest zwolniony od dublowania trafnej i przekonującej argumentacji sądu a quo w przedmiocie oceny tego materiału.

Również aprobacie podlega w całości rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie wymierzonej kary. Ma rację sąd a quo, że czyn oskarżonego jest wysoce szkodliwy społecznie. Również w ocenie Sądu Odwoławczego czyny takie, jako godzące w interesy Skarbu Państwa powinny być ścigane z całą surowością prawa. Przecież uszczuplenie tj. uszczerbek jaki poniósł Skarb Państwa jest niebagatelny. Wymierzona kara w żadnym wypadku nie razi więc surowością, nie

przekracza również stopnia zawinienia sprawcy, a tym samym nie wymagała ingerencji sądu odwoławczego w treść orzeczenia.

Wobec powyższego na podstawie art. 437§1 kpk należało orzec jak na wstępie. O wynagrodzeniu obrońcy wraz z kosztami dojazdu do sądu orzeczono zgodnie z obowiązującymi stawkami, a wobec zobowiązań finansowych oskarżonego, na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art 634 kpk za słuszne uznano zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.